ATILIM

Yıl 7, Sayı 11 (83)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı — 1 Kasım 1980

Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!

Cuntayı desteklemek, faşizme evet demektir!

Süngü ve yalan

Cunta, halka karşı süngüyle yalanı, zorbalıkla demagojiyi karmaşık, birlikte kullanıyor. Bir yandan adam asıyor, yığınsal arama-tarama, tutuklamalar yapıyor. Öte yandan «özgürlük» diyor, «insan hakları» diyor. Hele hele «dinginlik», «huzur» istiyor. Onbinlerce yurttaşı cezaevlerine, kışlalara dolduruyor, okulları tutukevlerine çeviriyor, kanlı işkenceleri yoğunlaştırıyor. Ve, «anarşi kalmadı, ortalık sütliman» diyor.

Amerikan emperyalistlerine, NATO'nun baş patronlarına ödün üstüne ödün veriyor. Yurt içinde barış güçlerine karşı en sert baskıları uyguluyor. Ege denizinde Türkiye'nin ulusal çıkarlarını ayaklar altına alıyor, yayılıcı Amerikan çevrelerinin, Rodgers'in saldırganlık plânlarına evet diyor, Yunanistan'ın NATO'ya dönmesine yardım ediyor. Bölgede barış ve güvenliği baltalıyor. Gene de «Atatürk'çüyüz» diye maval okuyor.

Burjuva Anayasasını, Meclisini bile ortadan kaldıran, en gerici, işbirlikçi egemen çevreler ve onlara balyoz olan cunta neden böylesine zorlanıyor? Ezgi, zorbalık makinesi elinde, boyalı basın, TRT, yalan makinesi de elinde. Gene de içi «rahat» değil. Neden?

Bunalım üsteliyor. İşsizlik, pahalılık, enflasyon, sömürü-soygun başını daha hızla almış gidiyor. Yığınların, hele orta katmanların yıkımı daha da hızlanıyor. Amerikan emperyalizminin, NATO'nun, IMF'nin, bankaların, tekellerin Türkiye üzerindeki baskıları daha da artıyor.

Cunta bütün bunları zorbalıkla, demagojiyle halktan gizlemek istiyor. Yığınları şaşırtmak, şaşkına çevirmek istiyor. Ne ki, bütün bunların hepsi nafiledir. Süngü gücü ve yalanla bir süre kimilerini, halkın bir kesimini korkutabilir, aldatabilir cuntacılar ve efendileri. Ne ki, yalanın ayağı kısadır. Süngülerin ucunda uzun süre oturulmaz. Komünistler halk yığınlarını uyarmak, onları örgütlemek savaşından geri durmayacaklardır.

- *Cuntanın maskesini düşürelim!*
- *Faşist terör yuvalarını açığa çıkart!*
- *İskencelere ve işkencecilere karşı birleş!*
- *Sendikaların kapatılmasına karşı ve kıdem tazminatı için birleş!*

(Yazısı 4. sayfada)

Durum ve görevlerimiz

Bugünkü askersel diktatörlük doğrudan emperyalizme ve işbirlikçi tekelci burjuvaziye dayanıyor. Zorbalıkla bunların çıkarlarına uygun «istikrarlı» bir rejim yerleştirmeye çalışıyor. Amaç, Türkiye'nin emperyalist sistem içinde kalmasını, NATO'nun ileri karakolu rolünü yeni uluslararası koşullarda da sürdürmesini sağlamak ve ülkede bağımlı tekelci kapitalizmin temellerini güçlendirmek. Bunun için devrimci bir halk hareketi olasılığına karşı önlem almak.

Amaç budur, ama askersel diktatörlüğün ülke içinde sağlam bir sosyal ve politik tabanı yoktur. Öte yandan bugünkü uluslararası güçler oranı koşullarında Türkiye'de kalıcı bir diktatörlük ya da faşizm emperyalizm için en yeğlenir seçenek değildir. Cuntanın çelişkili gelişim süreci bu saptamayı doğruluyor: Egemen güçler yıllardır MHP'ni desteklediler. Ama bu gün cunta kimi MHP liderlerini, kimi aktif teröristleri tutuklamak ve yargılamak zorunda kalıyor. Kuşkusuz bu, en büyük baskıların işçi hareketine ve Kürtlere uygulandığını gizleyemez. Cunta bir yandan tüm demokratik özgürlükleri kaldırıyor, toplumu militaristleştiriyor, öteyandan da «demokrasiye dönüş» tartışmasını gündeme getirmek zorunda kalıyor.

Faşistleri tutuklamak ve demokrasiye dönüş vaatleriyle, cunta yalıtılmaktan kurtulmayı, kendisine karşı yönelebilecek asker-sivil güçleri dağıtmayı, işçi sınıfına, sola karşı daha elverişli saldırı konumları elde etmeyi amaçlıyor.

Öte yandan son yılarda sınıf savaşımı ordu saflarını etkiledi. Cuntayla uzlaşmış olan faşistlere karşılık orduda yurtseverler, demokratlar da var. Cunta süregenleştiği, ordu halka karşı çıkarıldığı ölçüde içindeki çelişkiler de artacaktır.

Partimizin politikası

Önümüzdeki sürede bunalım derinleşecek. Cunta sürekli istikrar sağlayamayacak. Rejimin evrimleşme yönü kesinleşmiş değildir; Faşistleşebilir. Ya da faşist bir devirme gelebilir. MHP'li kadroların devlette ve ordudaki konumları bu eğilimi güçlendiriyor. Cuntanın açıklamaları yönünde, ordu denetiminde parlamenter görünümlü otoriter bir rejime geçiş de olanaklıdır. Ama sertleşecek sınıf savaşı koşullarında bir devrimle cuntanın yıkılması olasılığı da var.

Bu değişik perspektifler soğukkanlı, esnek devrimci bir politika gerektiriyor. Şaşkınlığa düşenler var. Kimisi cuntayı adım adım «demokrasi» ye yakınlaştırma, onu «evcilleştirme» kuruntularına kapılıyor. Çözümü halkın savaşımında değil de egemen güçlerin iç çelişkilerinde arıyor. Bu nedenle sola karşı saldırılara gözlerini kapıyanlar var. Kimisi de ne düşmanın iç çelişkilerini, ne de cuntanın taktiklerini anlamıyor. Cuntanın karşısına aldığı geniş güçleri görmüyor. Cuntayla teke tek savaşa kalkışıyor. Her iki eğilim de cuntayı, onun sola saldırısını güçlendiriyor.

TKP'nin politikası ise en geniş politik ve sosyal güçleri birleştirmeye yöneliktir. Ortak platform cuntayı yıkmak, demokrasiyi getirmektir. Nasıl bir demokrasi? İşçi sınıfı ve ilerici güçler için bu, kuşkusuz 12 Eylül öncesine dönmek olarak anlaşılamaz. Hedef yeni 12 Eylülleri kesinlikle önleyecek bir demokrasidir. Her şey demokrasi güçlerinin birliğine bağlıdır. Cuntaya karşı, demokrasi, bağımsızlık, iş ve toprak için böylesi bir birlik zorunludur. Olanaklıdır.

Cuntanın dayattığı tekellerin gücünü pekiştirme politikası, karşısında nesnel olarak geniş bir sosyal taban yarattı: İşçi sınıfı, köylülük, orta katmanlar, burjuvazinin önemli bir kesimi. Güncel görev şimdi demagojileri aşıp, cuntayı yurtta ve dünyada yalıtmaktır. Nesnel olarak cuntanın karşısındaki sınıf ve katmanların politik güçlerinin, işçi partileri, Kürt ulusal hareketi, CHP, MSP, küçük burjuva radikal çevreleri ve ordudaki yurtseverlerin cuntaya karşı birlikte savaşımı için çalışmaktır.

Cunta halk içindeki çelişkilerden yararlanıyor! Kemalistler, Kürtler ve dinci kesimler arasındaki görüş ayrılıklarını, bunların komünistlere karşı önyargılarını ustalıkla kullanıyor! Dünya görüşleri, politik tutumları ne olursa olsun cuntaya karşı, demokrasi ve bağımsızlıktan yana olan herkes birleşmelidir. Öteyandan, dün askersel bir diktatörlüğün gelmesini önleyebilecek bir eylem birliğine karşı çıkmanın sorumluluğunu omuzlarında taşıyanlar, CHP yöneticileri, bugün bu yanlışlarından öğrenmelidirler. Yanlışı sürdürmek günümüz koşullarında büyük bir suç olacaktır.

Cuntaya karşı tüm güçlerin birliği, işçi sınıfının birliği ölçüsünde güç kazanacaktır. Partimiz işçi sınıfının politik ve sendikal birliği konusundaki ilkesel politikasını sürdürecektir.

Cunta sınıf sendikacılığına karşı genel bir saldırı başlattı. İşçi sınıfı sınıf sendikacılığının ilkelerini, örgütsel bağlarını yeni koşullara uygun biçimlerde yaşatacaktır.

(Arkası 2. sayfada)

Durum ve görevlerimiz

(Başı 1. sayfada)

Geniş işçi yığınlarının ekonomik hakları için savaşımını örgütlemede tüm legal olanaklar sonuna dek kullanılacaktır. Türk-İş'in baskıcı devlet aygıtının bir aracına dönüştürülmesine karşı da savaşılacaktır. Partimiz işçi sınıfının sendikal birliğini amaçlamaktadır. Ama bu, tekellerin çıkarına cuntanın süngü zoruyla dayattığı bir birlik olamaz! Tersine, cuntaya karşı eylem birliği içinde yarının sendikal birliğinin de temelleri atılacaktır.

İvedi görevler

Cuntaya karşı güçleri birleştirip savaşa sürmek görevi onları güncel istemleri için hareketlendirmekten geçiyor. Derinleşen ekonomik bunalımın yükünü, cunta emekçilere yüklüyor. Zamlar, ücretlerin geriletilmesi, kıdem tazminatlarının ve taban fiyatlarının kısıtlanması vb. gibi yakıcı sorunlar, cuntaya karşı savaşım için de çıkış noktalarıdır. Sonra cuntanın çelişkili evriminin getirdiği savaşım konuları var: İşkenceciler hakkında soruşturma, MHP'lileri tutuklama manevraları ... Bu alanda geniş bir halk hareketi, cuntayı ya sola karşı saldırılarında gerilemek, ya da halk düşmanı yüzünü iyice açığa vurmak zorunda bırakacaktır. Halkın güncel istemlerinden çıkan tüm bu savaşımlar cuntayı yıkmaya, cuntaya karşı tüm güçleri bu hedefte birleştirmeye yöneltilmelidir.

Öte yandan dünyada ve bölgemizde barış ve yumuşama, komşularımızla, Sovyetler Birliği'yle dostluk ve işbirliği için savaşım günceldir. Bu, cuntaya karşı demokrasi savaşımını güçlendirecek, emperyalizmin yurdumuzu bölgedeki serüvenlerine sokmasını zorlaştıracaktır.

İdeolojik savaşımın önemi daha da artıyor: Cuntanın demagojilerini açığa çıkarmak, yüzüne taktığı sathe Kemalizm maskesini indirmek için savaş. Cunta koşullarını fırsat bilen militan anti-Sovyetizm ve anti-komünizme, ırkçılığa, faşist ideolojiye karşı savaş. Cuntaya «demokrasi» yönünde adım arttırma düşlerine de, serüvenci görüşlere de karşı, sağ ve «sol» oportünizmin her belirtisine karşı savaş.

★

Cuntaya karşı her alanda başarılı savaşımın anahtarı güçlü komünist partisidir. Partimizin örgütsel, politik, ideolojik birliğini güçlendirmektir. Yeni koşullarda çelik disiplin, yoldaşların ikircimsiz, kararlı savaşımı belirleyicidir. İllegal parti yapısını güçlendirmek, ama yeni koşullarda da legal olanaklardan yararlanmak gerek. Partimiz yeni, zorlu bir sınavla karşı karşıyadır. İşçi sınıfının, komünistlerin, bu çetin koşullarda da savaşabilecek güçleri çevresinde toplayıp düşmanı canevinden vurabilecek güç olduğunu kanıtlayacağız.

Terörü halkın birliği yenecek

Cunta Evren'in Diyarbakır konuşmasında, «Terör bitmeden gitmeyeceğiz» diyor. Cuntadan atamalı hükümette «kültür» bakanı, «Son Havadis»te tekellerin borazanı C. Baban ekliyor: «Bu terör bitmez!»

Geçmişte askersel rejimi *getirmek* için emperyalizme «terör» gerekmişti. Bunun için iki yıl boyunca terör görülmemiş ölçülerde tırmandırıldı. Demek şimdi de askersel yönetimi *sürdürmeye* gerekçe için gene teröre gereksinimleri var!

Emperyalizmin kanlı komplosu sürüyor. Bir yandan «operasyonlarda», işkence odalarında, idam sehpalarında yüzlerce cinayet işleniyor. Öte yandan da terörün kurbanları, terörün düşmanları: sınıf sendikaları, barış savaşçıları, demokratik yığın örgütlerinin üyeleri terörcü gibi gösterilmek isteniyor. «Terörizmle savaş» adına, çoğunluğu işçi, sendika temsilcisi onbinlerce yurttaş gözaltında.

Bu planın en önemli bir öğesi TKP'ni terörle bağlı gibi göstermek. Komünistleri terörcülükle suçlamak çok kaba bir yalandır. Bireysel terör, serüvencilik komünistlerin savaş yöntemlerine tümüyle terstir. Dimitrof yoldaşın Reichstag yangını provokasyonuna karşı belirttiği gibi, «*Yığınsal çalışmalar, yığınsal savaşım, yığınsal direniş ve hiç bir zaman serüven! Komünist taktiğin özü, işte budur.*»

Komünistler, cuntanın saldırısıyla umudunu yitiren devrimci gençlerin intihar eylemlerinde telef olmalarına razı olmuyor. Onları yığınsal savaşıma, işçi sınıfı çevresinde, geniş halk yığınlarının yanında yer almaya çağırıyor.

Devrime inananlar, işçi sınıfına, *halka* güvenmelidir. Sınıf sendikalarının gücü kırılmadı. Ağır teröre karşın iş bırakmalar, iş yavaşlatmalar, gösteriler, yığınsal cenaze törenleri oluyor. Bunlar yarın cuntayı devirecek olan devrimci savaşın müjdecileridir.

TKP yığınsal savaşımı örgütleyerek, savaş biçimlerinde doğru seçeneği göstererek devrimci güçlerin serüvenlerde telef edilmesine karşı savaşıyor. Terörün bugün *temel kaynağı* olan *cuntaya* karşı yığınları birleştirmek için savaşıyor. Terörün kökünü kazıyacak güç komünistlerdir, halkın yığınsal birliğidir.

Cuntanın cinayetlerini önleyelim

Cunta üç kişiyi idam etti. Aynı zamanda Evren, «idam kararlarını süratle uygulamakta tereddüt etmiyeceklerini» açıkladı. Daha gelişinin ikinci haftasında da, cuntanın 100'den fazla «operasyonda» 300'den fazla insan öldürülmüş olduğu resmen açıklanmıştı. Cuntanın kurbanlarının gerçek sayısı ise bilinmiyor. İşkence altında ölenler, poliste pencereden atılarak öldürülenler var. Cunta darağaçları ile çizilmiş yolunda ilerlerken, cinayetlerini «teröristleri öldürüyorum» diye, «hem sağdan, hem soldan adam asıyoruz» diye haklı göstermeye çalışıyor.

Bir kez, ölen 300'ün üstünde insanın operasyonlarda öldürüldüğü, silâhlı terörcüler olduğu yalandır. İşkenceyle öldürüldüğü, pencereden atıldığı saptananlar cuntayı yalanlıyor. Bursa Barış Derneği temsilcisi Avukat Feyzioğlu terörcü müydü?

«Anarşist» diye öldürülen goşist gruplardan gençler ise, faşist cinayetlerin yarattığı boğucu ortamda yığınlarla bağlanmayı başaramamış, umutlarını yitirmiş, ajan provokatörlerin ya da goşist tekke şeflerinin kışkırtmalarına kapılmış terör kurbanlarıdır. Sağ terörcülere gelince bunlar faşizmin yalnızca kör cinayet araçları. Cinayetlerin asıl sorumluları, asıl katilleri MHP başları, kontrgerilla şefleri, CİA'ların koruyucu şemsiyesi altındadırlar. İdam kararları onlara yönelmemektedir. Hatta bunların pek çoğu orduda, poliste yerlerini korumakta, işkenceleri, cinayetleri sürdürmektedirler.

Üstelik ister «sağdan», ister «soldan», idamların amacı aynı kalmaktadır: Cunta bu yoldan sola, demokratik güçlere, komünistlere karşı daha da canavarca, kanlı saldırılara girişmek için, kamuoyunda elverişli ortam yaratmaya çalışıyor. İster serüvenciliğin kurbanlarına, ister faşizmin kör cinayet araçlarına yönelsin cuntanın onayıyla uygulanacak her idam demokrasiden yana güçlere yönelen bir darbedir.

İdam edilen N. Adalı'nın babası, Evren'e çektiği telgrafta cuntanın idam kararları onaylamaya yetkisi bulunmadığını göstererek kararın ertelenmesini istemişti. Gerçekten cuntanın ne hukuk ne de moral açısından idamları onaylamaya hiç bir hakkı, yetkisi yoktur: Cuntanın onayladığı her idam, yeni bir cinayettir. Cuntanın cinayetleri önlenmelidir!

İşçi düşmanı cunta!

Evren Diyarbakır'da cunta adına yaptığı konuşmada «Bizim için işçi düşmanı cunta diyen bildiriler dağıtılıyor,» «Biz işçi düşmanı değiliz, işçinin hakettiğini alması için çalışıyoruz». Ama ardından cunta işçi düşmanı konumunu belirtmeden de edemiyor: «Ancak, işçiler de hakkından (!) fazla isterlerse onlara da karşı çıkarız.»

Evet! *Cunta işçi düşmanıdır* – Çünkü sınıf sendikalarını, grevleri yasaklamıştır. Sıkıyönetim birliklerini işçi mahalleleri üzerine saldırtmıştır. Tutuklu olan onbinlerce işçiye canavarca işkenceler yapılmıştır. Yapılmaktadır.

Cunta işçi düşmanıdır – Çünkü gelir gelmez ücretleri düşürmüş, yaygın tüketim mallarına peşpeşe zamlar yaptırmıştır. İş gücünün fiziksel sınırlarını bile zorlayarak çalışma haftasını fiilen 56 saate yükseltmiştir. İşçinin kıdem tazminatı hakkını ayaklar altına almıştır.

Cunta işçi düşmanıdır – Çünkü en gerici türden bir iş yasası, grev ve lokavt yasası hazırlığına girişmiştir. Sınıf sendikalarını kapatmıştır. Türk-İş'i tekellerin devletinin yönetiminde bir sözümona sendikaya dönüştürmeye ve tüm işçileri süngü zoruyla tek konfederasyona hapsetmeye hazırlanmaktadır.

Cunta işçi düşmanıdır, tüm halkın düşmanıdır – Çünkü geniş halk yığınlarını yoksullaştırarak egemenliğini pekiştirmek isteyen tekellerin emrindedir. Atadığı bakanlar kurulunda tekelci kodamanlar ve onların temsilcileri vardır, egemendir. Atılan her adım, alınan her önlem, uygulanan ekonomik ve politik program kelimesi kelimesine tekellerin programından kopya edilmiştir.

Cunta işçi düşmanıdır, tüm halkın düşmanıdır – Çünkü emperyalizmin emrindedir. Onun emriyle yönetime el koymuştur, onun güdümünde hareket etmektedir. İşçi sınıfımızın, halkımızın can düşmanı emperyalist merkezlerin, ABD ve AET'nin sözünden çıkmamaktadır. İMF'nin zehirli reçetesini halkımıza dayatmaktadır. Halkımızı bir atom savaşında radyoaktif kül yığınına çevirmeye hazır olan NATO'nun emrindedir. Rodgers planını imzalamakla yurdumuzun tüm egemenliğini gözünü kırpmadan NATO'nun Napoli karargâhının ellerine teslim etmiştir.

Cunta işçi düşmanıdır – Çünkü işçi sınıfımızın politik öncüsüne, TKP'ne azgınca saldırılar düzenlemektedir. İşçi sınıfının, halkın legal savaş olanaklarını da yok etmeye girişmektedir.

İşçi sınıfımız tüm halkla birlikte, demokrasiden yana en geniş hareket içinde cuntayı hak ettiği yere, tarihin çöplüğüne gömmeyi başaracaktır. ***Rüzgar eken işçi düşmanı cunta, fırtına biçecektir.***

Güçlü anti-emperyalist birlik

Berlin'de bilimsel konferans başarı ile tamamlandı

20–24 Ekim 1980 tarihinde Demokratik Alman Cumhuriyeti'nin başkenti Berlin'de «işçi hareketinin ve ulusal kurtuluş hareketinin emperyalizme karşı sosyal ilerleme için ortak savaşımı» konulu uluslararası bilimsel bir konferans toplandı.

Almanya Sosyalist Birlik Partisi ile «Barış ve Sosyalizm Sorunları» dergisince ortaklaşa düzenlenen konferansa, tüm kıtalardan 110 komünist ve işçi partisi, öteki devrimci partiler ve ulusal kurtuluş hareketleri katıldı. Bu, tarihte bu türden en büyük toplantı oldu.

ASBP Genel Sekreteri Honecker yoldaş, ilk gün yaptığı konuşmada emperyalizme karşı ortak savaşımın yakıcı sorunlarını ayrıntılı olarak ele aldı. Bundan sonra sosyalist ülkeler adına konuşan SBKP Polit-Büro üyesi Ponamaryof yoldaş, sosyalizm, kapitalist ülkelerdeki işçi hareketi ve ulusal kurtuluş hareketlerinin birliğinin barış ve toplumsal ilerleme için temel güvence olduğunu belirtti. Fransız Komünist Partisi Polit-Büro üyesi Gremetz yoldaş ve Mozambik Frelimo Partisi MK üyesi Vieira yoldaş da yaptıkları konuşmalarda kapitalist ülkelerde ve ulusal kurtuluş savaşı veren ülkelerde emperyalizme karşı savaşın sorunları üzerinde durdular.

Konferans daha sonraki günlerde çalışmalarını üç komisyonda sürdürdü. Sırasıyla «barış ve sosyalizm savaşımının emperyalizme karşı ulusal bağımsızlık için savaşımla bağı», «yeni sömürgeciliğe karşı uluslararası demokratik ekonomik ilişkiler için savaşım», «ulusal ve sosyal kurtuluş için savaşımın deney ve sorunları» konularına ayrılan komisyonlarda TKP temsilcileri de ayrı ayrı konuşmalar yaptılar ve partimizin savaşımını somut bağlam içinde ele aldılar. TKP temsilcileri ayrıntılı olarak Türkiye'deki askersel diktatörlüğün sınıfsal özünü ve buna yol açan uluslararası ve ulusal nedenleri ortaya koydular.

Konferansta cuntaya karşı partimizin politikası şöyle dile getirildi: «Nesnel olarak tüm halkın ve burjuvazinin geniş kesimlerinin çıkarlarına ters düşen şimdiki askersel diktatörlüğün yıkılması hedefi, geniş politik ve sosyal güçleri birleştirecek bir savaşımı hedefi oluşturuyor. Tekeller yanlısı diktatörlüğün ekonomik programının önlemleri süregelen bunalımı daha da derinleştirmekten öte bir sonuç getirmeyecektir. Emekçi yığınlar, en önde işçi sınıfı önümüzdeki dönemde pahalılığa, işsizliğe ve diktatörlüğün keyfiliğine karşı savaşımı yükselteceklerdir. Daha bugünden ülkenin çeşitli yörelerinde yapılan birçok küçük eylem bunun ilk göstergeleridir . . .»

Savaşı kışkırtanlar kimler?

Tekelci sermayenin sözcülüğünü üstlenen gazeteler İrak-İran savaşını «süper güçlerin hesaplarına» bağlıyor, Türkçesi, savaştan ABD'nin de, Sovyetler Birliği'nin de sorumlu olduğunu ileri sürüyorlar.

ABD'ni alırsak; bölgedeki huzursuzluklarla doğrudan ilgisini doğrusu kendisi de yadsımıyor! Orta Doğu'yu çoktan «yaşamsal çıkar bölgesi» ilan etti. Bölgede uzun süredir 15 gemilik özel bir filo ve harp çıktığından bu yana da çevredeki üslerde «erken çıkarma birlikleri» tutuyor. 12 bin kişilik «82'nci hava tümeni»ni, Newada çöllerinde, Orta Doğu'nun özel koşullarında çıkartma yapmaya hazırlıyor. Savaş başlar başlamaz ABD, NATO egemen çevrelerine ve Japonya'ya «ortak müdahale birlikleri kurmayı» önerdi. «Hürmüz boğazı kapatılırsa müdahale edeceği» tehdidini savurdu. Ve sonunda «Petrolü ve bölgeyi savunmak için savaşa hazır» olduğunu açıkladı. Öyle ki, ABD'ne yakın Kuveyt Dışişleri Bakanı bile «Kimseden bizi korumasını istemedik» diye belirtmek zorunluğunu duydu.

Sovyetler Birliği ve öteki sosyalist ülkeler ise baştan beri savaştan yalnız emperyalizmin kazançlı çıktığını söylüyor, tarafları savaşı durdurmaya çağırıyorlar. Sorunların barışçıl yöntemlerle çözülmesini öneriyorlar. Sovyetler Birliği tüm dünya halklarının olduğu gibi bu iki halkın da anti-emperyalist savaşımlarını baştan beri destekliyor. Savaşın, her iki ülkenin emperyalizm karşısında bağımsız konumlarını zayıflattığını; bölge barışını olduğu kadar dünya barışını da tehlikeye düşürebileceğini gösteriyor. Gerçekten de Suudi Arabistan'da yeni ABD uçak ve silâhları yerleştirilmesi uyarının haklılığını kanıtlıyor.

ABD ve onun güdümündeki bir ucu yurdumuzdaki tekelci basına varan geniş demagoji aygıtı, ABD'nin artık gizlenemez duruma gelen çirkin, saldırgan yüzünü kabul etmeye bile hazırdır: Yeter ki ABD'nin yüzünün bu karasını Sovyetler Birliği'ne, sosyalist ülkelere de bulaştırabilsinler! Dünya kamuoyunu «Evet biz kirliyiz, ama onlar da bizim kadar kirli» yalanı ile aldatmaya çalışıyorlar. Ama güneş balçıkla sıvanmaz! Kimin savaşı, kimin barışı savunduğu artık gözlerden gizlenemez duruma gelmiştir.

Cuntanın maskesini düşürelim!

İşkencelere ve işkencecilere karşı birleş!

Cunta tutsakların bir bölümünü serbest bıraktı. Bu, cuntaya karşı başını dik tutan demokratik güçlerin ve uluslararası dayanışmanın, sınırlı da olsa, kazanımıdır. Cunta ilk geri adımlarını atma zorunda bırakılmıştır.

Ancak cuntanın demokrasiden yana güçleri oyalama manevraları gözden kaçırılmamalıdır. Cunta bazı tutsakları salıveriyor. Kamuoyunun, dünyanın gözlerini üzerine çekebilecek aydınları, bunlardan yığınlarla bağ içinde görmediklerini şimdilik kenara ayırıyor. Öte yandan saldırılarını herşeyden önce işçilere, işçi mahallelerine yöneltiyor. 12 Ekim'deki nüfus sayımını bile yeni arama-taramalar, tutuklamalar için kullandılar. Onbinlerce işçi temsilcisi ve yurtsever cunta zindanlarında. Durumları ne, kendilerini ne bekliyor, bilinmiyor. Avukatlarıyla, yakınlarıyla görüştürülmüyorlar.

Tüm yayın yasaklarına, gizli tutma manevralarına karşın işkencede ölen, haftalarca işkenceden sonra pencereden atılarak öldürülen yurttaşların varlığı ortaya çıktı. Cunta kendisini bu canavarlıklarla ilgisi yok gibi göstermek istiyor. «Suçlular cezalandırılacak» demagojisi ardına saklanıyor. Oysa işkencecilere elverişli ortam askersel darbe ile, demokrasideh yana çevrelerin yasal direniş olanaklarının ellerinden alınmasıyla yaratılmıştır. Cunta işkenceleri, gizlenemez hale gelen işkencelerle sınırlamaya çalışıyor, açığa çıkmamış işkencecilerin üstüne gidilmesini istemiyor.

Generallerden bekliyeceğimiz bir şey yoktur! İşkenceye uğrayan salıverilmiş yurttaşlar, tutsakların yakınları, ilerici yurtseverler kendileri işkence olaylarını, işkencecileri isim isim kamuoyuna duyurmalıdırlar. Tutsaklara özgürlük için, işkencelere son verilmesi, işkencecilerin hak ettikleri cezayı bulması için seslerini yükseltmelidirler. Cunta, demagojisini sürdürememelidir: Ya yığınların işkencecilerin cezalandırılması, işkencelerin durması istemine boyun eğecek, ya da işkencecilerin yanında yer aldığını ne halktan, ne uluslararası kamuoyundan gizleyemeyecektir.

Böylesi bir hareketi örgütlemek tüm halkımızın, demokrasi güçlerinin herşeyden önce komünistlerin ivedi görevidir.

Faşist terör yuvalarını açığa çıkart!

Cunta, «sağ sol demeden terörün kökünü kazıyacağız» demagojisi ile terörden bunalmış halktan destek bulmak istiyor. Gerici, faşist yayın organları da «Sola değil sağa vuruluyor» yaygarası ile ilerici, demokratik güçlere daha azgınca saldırılar için ortam yaratmaya çalışıyorlar. Gerçekten cuntanın faşist terörü önleyeceği umudunu besleyen aydınlar, gazeteciler de var.

Oysa bir avuç, faşistin dışında, sayıları 200 bini bulduğu söylenen paramiliter faşist örgütlerin üstüne gidilmiyor. Basında çıkan verilere göre bunların 36 yerde kampları, eğitim yerleri, poligonları, pek çok yerde garajları, silâh depoları var. Yalnız bir kampta, Karaburun'da bunların 350 kişilik silâhlı birlikleri vardı. Bunlar nereye gitti? Cunta, sıkıyönetim komutanları bunları niye açıklamıyor? Yakalanan bir avuç faşistin davaları da halktan gizli, kapalı kapılar ardında yapılıyor. Sonra ordu, devlet mekanizması, polis, faşist örgütlerden temizlenmiş değildir.

Bu koşullarda faşist terörün önlenmesini cuntadan beklemek, hem cuntanın saldırısını yüreklendiriyor, hem de pusuda yatan kurda dumanlı hava yaratılmasına hizmet ediyor.

Öyleyse boş durulamaz. Faşist MHP'ni kökten temizlemesi cuntadan beklenemez. Faşist yuvalarını teker teker açığa çıkartmak, devlet aygıtındaki faşistleri, suçlarını, cinayetlerini, CIA ile bağlantılarını, bunları besleyen tekelci çevreleri halkın önünde sergilemek, demokrasi güçlerinin görevidir. Cunta öncesinde, faşist teröre ve tehlikeye karşı semtlerde, işyerlerinde, köylerde kurulmuş olan savunma komitelerinin canlı ilişkileri bu amaçla harekete geçirilmeli, yeni bağlar kurulmalıdır. Tüm yurtta bu yönde geniş bir hareket yaratmak gerekmektedir.

Bu, cuntayı bir ikilem karşısında bırakacaktır: Ya yığınsal direniş karşısında MHP'ne, faşist yuvalara karşı daha etkin bir saldırıya geçmek zorunda kalacaktır – ki bu durumda cunta koşullarında bile demokratik bir hareket örgütsel olarak ortaya çıkacaktır ... Ya da cunta yüzündeki maskeyi atacak, demokratik güçler karşısında daha açık tutum alacaktır – bu durumda MHP terörüne karşı olan milyonlarca yurttaş cuntanın karşısında yer alacaktır.

Herşey, MHP'ye, karşı faşizme karşı güçlerin eylem birliğine bağlıdır.

Kazanımlar savunulacaktır!

Sendikaların kapatılmasına karşı ve kıdem tazminatı için birleş!

Cunta gelir gelmez, çizmesinin tozu ile ilk giriştiği iş grevleri yasaklamak, sınıf sendikalarını kapatmak, sendikacılara karşı sürek avı açmak oldu. Şimdi işçi sınıfımızın yüz yılı aşkın çetin savaşımı ile, kan-ter içinde elde ettiği kazanımlarını teker teker elinden almak istiyor.

Sınıf sendikacılığı yok olmadı. O, işçi sınıfının savaş geleneklerinde yaşıyor. Örgütsel bağlarını yitirmeyerek, yeni koşullara uygun savaş biçimleri yaratarak sınıf savaşları içinde yaşıyor, yaşayacak. Ağır baskıya karşın, savaşlar şimdiden filizlenmektedir: Bazı işyerlerinde işçilerin ücret fişlerini topluca Evren'e postalamaları, eksik ya da geç ödenen ücret, yan ödeme ve sosyal ödemeleri almayı topluca reddetmeleri, iş yavaşlatmak gibi savaş biçimleri, cunta terörüne karşı gittikçe kabarabilecek genel bir direnişin ilk belirtilerini oluşturuyor. Bugün işçilerin yemek kalitesinin kötüleşmesine, tuvalete gitme hakkının sınırlandırılmasına, ücret ve yan ödemelerin geç ve eksik ödenmesine, yoğurt, havlu, elbise gibi hakların aksatılmasına karşı girdikleri savaşlar bile, yarın onların kazanımlarına tüm saldırıların ana etkeni olan cuntayı alaşağı etmek için verilecek örgütlü savaşımın kıvılcımlarıdır.

Cuntanın işçi sınıfına düşmanlığını en açık ortaya koyduğu bir uygulama, yeni «kıdem tazminatı» yasası oldu. Çıkan yasa işçi sınıfının en geniş yığınını, onların yaşam düzeyini, çalışma güvenliğini hedef alıyor. Tekellere keyfi işten çıkarma olanağını, kendi neden oldukları bunalımın yükünü işçi sınıfının omuzlarına daha da ağır yükleme olanağını veriyor. Buna karşı ulusal ölçüde, tüm işçi sınıfımızın savaşması yakıcı, güncel bir görev.

Savaş biçimleri iş yerinden iş yerine çeşitli olacaktır. Zamanlamalar değişik olacaktır. Yeni savaş koşullarına en uygun, en etkili biçimler alınacaktır. Önemli olan iş yerindeki en geri işçiyi bile direnişe kazanabilecek somut, yakıcı istemleri saptamak, en doğru eylem biçimini bulmaktır. Cuntanın «yansızlık» demagojisine kapılmış en geri işçilere bile öz deneyimi temelinde cuntanın gerçek yüzünü göstermektir. Cuntayı yıkacak ordu, bu sınıf çatışmaları içinde oluşacaktır!

Tekelleşme süreci ve Kemalizm

Egemen sınıfın görüşlerinde, onun dünkü temel ideolojisi olan Kemalizmden bugün geriye ne kaldı? İşbirlikçi tekellerin saldırı aracı Amerikancı cunta, görüşleri arasındaki Kemalizmin kırıntılarına, «Kemalizm» diyebilir mi?

Kemalizm, işçi sınıfının henüz yeterince güçlü olmadığı bir dönemde ulusal kurtuluş hareketinin yönetimini ele geçiren burjuvazinin ideolojisi olarak doğdu. Bu, Kemalist ideolojinin çelişkili özgünlüğünü belirledi. Tutarlı, ardıcıl değildi: Çünkü burjuvazinin tutarsızlıklarını, ardıcılsızlıklarını yansıtıyordu. Bağımsızlıkçı, emperyalizme karşıt görüşleri ağırlıktaydı: Çünkü kurtuluş savaşı içinde doğmuştu.

O günden bu yana köprülerin altından çok su aktı. Burjuvazi ayrıştı. Bir kesimi emperyalizmin işbirlikçisi durumuna geldi. Tekelleşti. Bugün egemen burjuvazi içinde belirleyici olan kesim bu. Bunlar emperyalizmle bütünleştikleri ölçüde onun kozmopolit ideolojisini benimsediler. Egemen sınıfın ideolojisi, Kemalizmin tüm olumlu öğelerinden arındırıldı. Emperyalist kozmopolitizme maske olmaktan başka işlevi olmayan bir «gardrop Atatürkçülüğü» ortaya çıktı.

Buna karşılık, ulusal burjuvazi ve orta katmanlar emperyalizmin ve tekellerin baskısını her geçen gün daha fazla duyuyorlar. Ama tekel dışı burjuvazinin sınıfsal konumları onun ardıcıl, kararlı bir tutum almasına engeldir. Orta katmanlar da henüz ağırlıklı olarak burjuvazinin ideolojik ve politik etkisi altında. Bu kesimlerde sınırlı, tutarsız, ikircimli ama yer yer demokratik, bağımsızlıkçı görüşler gelişiyor. Dindar yığınlarda bağımsızlıkçı görüşlere doğru bir yöneliş görülüyor. Büyük kent çevrelerinde, özellikle subayların, bürokrasinin ve aydınların bir bölümünde ise bu, laik görüşlerle bağlı olarak beliriyor, doğal olarak Kemalist görüşlerin olumlu yanlarına sahip çıkma şeklini alıyor.

Bugün cunta, orta katmanları «Kemalistler» ve «dinsel fanatikler» diye bölmeye çalışıyor. Özellikle yurtsever subayların önünde, orduyu halkın üstüne sürmesine gerekçe uyduruyor. Cuntanın emperyalist yanlısı politikası ile Kemalizmin anti-emperyalist yanı nasıl bağlaşır?

Emperyalizmin, onun işbirlikçilerinin böl-yönet taktiği bozulmalıdır! İster dindar görüşler taşısın, ister Kemalizmin laik görüşlerini benimsesin, halkını, yurdunun taşını, toprağını seven herkes, Amerikancı cuntaya karşı savaşta işçi sınıfının, komünistlerin yanında yer almalıdır.

Sınıf sendikaları yaşıyor, yaşıyacak!

Lenin köşesi

Ordu

Uluslararası komünist hareketin kapitalist ülkelerdeki bölükleri, ordu üzerine Leninci görüşleri yaratıcılıkla kendi koşullarına uyguluyorlar. Her ülkede ordunun tüm özgün yanlarıyla incelenmesi gerek: Faşist, yarı-faşist diktatörlüklerin de, devrimci demokrat hareketlerin de orduya dayalı biçimleri bulunması bunu doğruluyor. Ama tüm özgünlüklere karşın, ordunun sınıfsal özüne ilişkin Leninci çözümleme bugün de doğruluğunu koruyor: Tüm kapitalist ülkelerde, *«ordu gericiliğin bir aracı, emekçilere karşı savaşta sermaye çevrelerinin yardımcısı, halkın özgürlüklerini yok eden bir cellat haline getirilmiştir.»* (Lenin, Yapıtlar, Alm., c. 10, s. 41.)

Bu aygıt, sınıf savaşı koşullarından etkilenmez değildir. Emperyalizm döneminde zorunlu olarak geniş halk yığınları, emekçi çocukları zorla orduya alınır. Bu, orduda onmaz çelişkilere yolaçar, devrimci görüşlerin orduya da yayılması olanağını yaratır: *«Savaşları ücretli askerlerin, ya da halktan yarı kopmuş kastların yürüttüğü günler geride kaldı. Savaşları artık halklar yürütüyor.»* (a. g. y., c. 8, s. 37.) *«Orduda, donanmada, poliste illegal çalışma özel önem taşıyor . . . Büyük emperyalist insan kıyımından beri dünyadaki hükümetler işçi ve köylülere açık olan, halktan oluşan ordulardan korkuyorlar.»* (a. g. y., c. 31, s. 183.)

Lenin ordu ile ilgili parti politikasını saptarken, ordunun sınıf yapısını tanımanın temel olduğunu gösterdi. Rusya koşullarında ordu içinde parti çalışmasının ana görevini, *«köylülerden ve işçilerden gelen alt rütbeli* (er ve astsubay), yığınlarla, *bir avuç soylu çocuğu ya da ordudan yararlanıp soylular arasına karışmaya çalışan burjuva çocuğu subaylar arasında sınıf çatışmasını orduya sokmak»* (a. g. y., c. 12, s. 416) olarak saptadı.

Zorla orduya alınan emekçi çocukları ile ordu yönetimi arasındaki emek sermaye çelişkisine dayanan sınıfsal karşıtlık emperyalizm koşullarında tüm kapitalist toplumlarda komünistlerin orduda çalışmalarının temelini oluşturmalıdır. TKP, gözlerini herşeyden önce erlere, astsubaylara, emekçi çocuklarına çeviriyor. Emperyalizme bağımlı tekelleşme sonucu bugün yurdumuzda başta gelen bu temel çelişkinin yanısıra çeşitli sınıf ve katmanların işbirlikçi tekellerle çelişkisi de orduya yansıyor. Tepedeki bir avuç emperyalizme bağlı militarist generalle yurtsever subaylar arasındaki çelişki önem kazanıyor.

Şubat devrimi sırasında Lenin şunu vurguladı: *«Kaput giymiş işçi ve köylüler, kaputsuz işçi ve köylülere kardeşçe ellerini uzattılar. Subayların en iyi kesimi devrimden yana geçti . . .* (Savaş tutsaklığından dönenler) *de halk çocuklarıdır. Çarlığa karşı bizimle birlikte omuz omuza savaşacaklardır.»* (a. g. y., c. 23, s. 358, 362.)

Kemalist ideolojinin sahte mirasçıları

Pentagon'un sopa işaretiyle erke el koyan cunta, halkın karşısına «Kemalizm» bayrağı ile çıkmaya çalışıyor. Cunta niçin Kemalizme sarılıyor? Bunun altında yatan köklü nedenler nedir?

Türkiye'de egemen sınıfların ideolojik çizgilerindeki gelişim, dünya çapında burjuva ve proletarya arasındaki ideolojik savaşımdan ayrı olarak ele alınamaz. Emperyalizm derin bir ideolojik bunalım içindedir. O, kendisini dünya sosyalist sistemince belirlenen yeni koşullara sürekli olarak uydurmak için çok yönlü çabalar harcıyor. Türkiye'de de öyle oluyor. Çoktan beri kendi elleriyle Kemalizmi mezara gömen gerici burjuvazinin, şimdi yeniden Kemalizmi kendisine bayrak etme denemeleri, onun emperyalizm yanlısı, kozmopolit, anti-komünist ideolojisinin bunalımını yansıtıyor.

«Tüm izmlere karşı Kemalizm» belgisinin altında Marksizm-Leninizme karşı ideolojik bir savunma amacı yattığı gibi, bu belgi önemli bir politik bir amaç da taşıyor. Cunta, kent orta katmanlarının belirli kesimlerinde, aydınlar ve ordu arasında Kemalizm yanlısı öğeleri etkisizleştirmek, kendisine bağlamak istiyor. Daha düne kadar dinsel gericiliği bayrak edinen işbirlikçi-tekelci burjuvazinin, şimdi laisizmi başlıca politik savaş aracı olarak kullanması, anti-emperyalist yönelimler kazanan dindar orta katmanlarla yine anti-emperyalist yönelim taşıyan Kemalist geleneklere bağlı orta katmanlar arasında birliği engellemeye yöneliktir. Bütün bunların yanısıra cunta Kemalizm yaftası altında askersel diktatörlüğe tümüyle işbirlikçi tekelci burjuvazinin çıkarlarını yansıtan bir ideolojik temel hazırlamak istiyor.

İşte, işbirlikçi tekelci burjuvazinin ateşli Kemalist kesilmesinin altında yatan bazı temel nedenler bunlardır: Marksizm-Leninizm karşısında burjuva ideolojisinin bunalımı, anti-emperyalist güçleri parçalama, işbirlikçi-tekelci burjuvazinin egemenliğini güçlendirme amacı.

Sözcüğün gerçek anlamında kullanıldığında Kemalizm, işbirlikçi-tekelci burjuvazinin tüm bu amaçlarına uygun dü-

(Arkası 6. sayfada)

Kardeş YKP ile karşılaşma

(Başı 8. sayfada)

mesi ve genişletilmesi için ABD ile Yunanistan arasında, Türkiye ile olduğu gibi bir anlaşma bağlanması yolunda ABD ve NATO'nun çabaları bölgemizdeki tehlikeleri arttırıyor. Emperyalistlerin dolaysız amacı, her iki ülke topraklarını duyarlı ve kritik bir bölge olan Doğu Akdeniz'de kendi serüvenci stratejileri çerçevesinde kullanmaktır . . .»

«Her iki parti, Türkiye-Yunanistan anlaşmazlığının zor kullanmadan, zor kullanma tehdidine baş vurmadan, Helsinki Sonuç Belgisi'nin, uluslararası yasaların ve pratiğin temelinde, her iki ülkenin ulusal bağımsızlık ve toprak bütünlüğüne saygı göstermekle, emperyalistlerin karışması ve denetimi dışında ve her iki halkın yararına barışçıl yoldan çözümlenmesini destekler.»

Kıbrıs sorununda açıklamada şunlar belirtiliyor:

«TKP ve YKP, Kıbrıs sorununun barışçıl çözümü için, bu sorunun Birleşmiş Milletler kararları temelinde çözüme bağlanması için, gerçekten bağımsız, egemen, toprak bütünlüğü olan, demokratik bir Kıbrıs için Türkiye'li ve tüm öteki yabancı askersel birliklerin geri çekilmesi, Adadaki savaş üslerinin kaldırılması için Kıbrıs halkının-Kıbrıslı Türklerin ve Rumların-yürüttüğü savaşımı destekler. Böylesi bir çözüm ancak NATO'nun tehlikeli aracılığı dışında, Birleşmiş Milletler çerçevesinde uluslararası bir konferansın toplanması ve her iki toplum arasında içerikli bir diyalogun ilerletilmesiyle sağlanabilir.»

Açıklamada ayrıca ABD'nin bölgede yeniden gerici bir cephe oluşturma, İran gibi anti-emperyalist yönelimli rejimleri baltalama çabalarına karşı barışsever güçlerin ortak savaşımının önemi belirtiliyor. Irak ve İran arasındaki askersel çatışmadan duyulan kaygı dile getirilerek iki ülke arasındaki görüş ayrılıklarını silâhla ve yabancı topraklara el koymayla çözme çabaları reddediliyor. Barışçıl çözüm çabaları destekleniyor.

Açıklama, kardeş Türkiye ve Yunanistan halklarını ortak savaşıma çağırıyor:

«Marksizm-Leninizm ve proletarya enternasyonalizmi ilkeleri temelinde birbirlerine bağlı olan her iki parti, Türkiye ve Yunanistan işçi sınıfını, iki ülke halklarını ve tüm barış güçlerini uyanık olmaya, yumuşama ve barış için ortak bir savaşım yürütmeye çağırırlar. Batı Avrupa'ya yeni atom roketleri yerleştirilmesin! Ülkelerimizdeki emperyalist üsler kaldırılsın! Türkiye ve Yunanistan NATO'dan çıksın! Akdeniz barış ve halkların bağımsızlığı denizi olsun!»

Cuntaya karşı, bağımsızlık, demokrasi, iş, ekmek, toprak için savaşımda birleş!

Yunanistan ve NATO

Yunanistan NATO'nun askersel kanadına döndü. Şimdi «çok gizli» tutulan o «Rodgers Planı»nın neleri içerdiği bir bir ortaya çıkıyor. Türkiye'de cunta, Yunanistan'da Rallis hükümeti «kim daha çok ödün verdi» diye tartışa dursunlar, NATO elebaşıları, emperyalistler, «büyük başarılarını» kutluyorlar. Kazanan ABD, F. Almanya, NATO başları. Kaybedense NATO'nun iki güçsüz ülkesi.

Emperyalist radyo ve gazeteler «Türkiye ile Yunanistan'ın aralarındaki sorunların çözümü yolunda adım» diyorlar. Oysa Türkiye ile Yunanistan arasındaki «sorunlar» iki ülkenin NATO üyesi olduğu koşullarda doğmuştu. Şimdi Yunanistan'ın yeniden NATO'ya dönüşüyle ortaya çıkan durum bundan farklı olmayacak. Aksine yeni anlaşmaya göre iki ülke arasındaki sorunlara yol açan mekanizmanın NATO elebaşıları elinde toplanması, bu sorunları daha da keskinleştirecek.

Ege denizi ve hava sahasının kontrolü tamamen NATO'nun eline geçmiştir. O, bu kontrolü iki-ülkeden istediğine geçici olarak bırakma hakkını da elinde tutuyor. Böylece, hangi ülkede sınıf savaşı yükselirse, kendi çıkarları tehlikeye düşerse, o ülkeye askersel zor kullanabilecektir. Yunanistan da, Türkiye'deki Ege Ordusu gibi bir ordu kuracaktır. NATO dilediği zaman bunları birbirine karşı kullanacaktır. Anlaşma, emperyalizmin bölgede çatıştırmaya çalıştığı askersel blok için de bir dayanak noktası, bölge halklarına karşı bir silâh olacaktır.

Anlaşma ve Türkiye'deki askersel diktatörlük aynı komplonun birbirini izleyen adımlarıdır. Cuntayı halkımızın üzerine süren NATO, ona böyle bir anlaşmayı imzalamak ve buna karşı halkta bir direniş olmasını önlemek gibi ulusal çıkarlarımıza böylesine aykırı, böylesine onursuz bir işlev yüklemiştir.

Emperyalizme karşı savaş durmadı. Bugün terör ve baskı ile anlaşmaya karşı yığınsal protesto durdurulabilmişse, bu geçicidir. Öte yandan Yunanistan halkı susmuyor. Komünistler, yurtsever güçler, gençler, kadınlar, aydınlar NATO'ya karşı çıkıyorlar. Her iki ülkenin ulusal çıkarlarının, bağımsızlığının korunmasının tek yolu, TKP-YKP Ortak Bildirisi'nde açıklandığı gibi, NATO'ya, emperyalizme karşı birlikte savaştır, hainlerden birlikte hesap sormaktır. İki ülkenin yazgısının NATO karargahında çizilmesine birlikte son vermektir.

Rodgers'in emriyle ulusal egemenliği NATO'ya teslim edenler, ulusal çıkarların baş düşmanıdırlar!

Kemalist ideolojinin sahte mirasçıları

(Başı 5. sayfada)

şüyor mu? Bunun böyle olmadığı, Kemalizme sözüm ona «çağdaş ve akılcı» bir yorum kazandırma çabalarında görülüyor. Bu çabaların özünü, Kemalizmi tüm olumlu öğelerinden arındırmak, onun ulusal bağımsızlık, anti-emperyalizm ve Sovyetler Birliği ile dostluk çizgisini yok etmek oluşturuyor. Öyleyse, Kemalizm adına askersel diktatörlüğün süngüsüyle çizilmek istenen ideoloji nedir? Emperyalistler ve işbirlikçi-tekeller nasıl bir «Kemalizm» istiyor? Bunu anlamak için cunta gölgesindeki gerici basına bakmak gerekiyor.

Örneğin tekellerin kalemi Ilıcak, Kemalizm adına, Atatürk'ün «tam bağımsızlık» kavramı ile «kısır bir terim» diye alay ediyor. Kemalizmi bağımsızlıktan yana olmak diye anlayanları, «katı ideolojilere esir olmakla» suçluyor . . .

Öte yandan bir de Kemalizmi doğrudan doğruya faşist ideolojilere basamak yapmaya kalkışanlar var: Bu yılın başlarından beri Federal Alman basını Enver Paşa'nın ırkçı-Turancı görüşlerini yeniden «keşfetmiş», «Frankfurter Allgemeine Zeitung»da uzun yazılar yayınlanmıştı. Cunta koşullarında şimdi «Tercüman» ve «Son Havadis» de «Yurtdışındaki ırkdaşlarımız» demagojisi ile komşularımıza, Sovyetler Birliğine saldırganlığı kışkırtıyorlar. «Altaylara kadar Turan ülkesi» türünden saçma sapan görüşleri Atatürk'e yakıştırmaya kalkışıyorlar.

Atatürk dış politikada barışçı bir yol izledi. Sovyetler Birliği ile sıcak dostluk ilişkileri geliştirdi. Kemalizm Turancılığı reddetti, bugünkü Türkiye sınırlarını savundu.

Emperyalizme kölelik ideolojilerinin her biçimine, ırkçı, saldırgan, faşist ideolojilere karşı en tutarlı savaş kuşkusuz ancak işçi sınıfının konumlarından verilen savaştır. Kemalizm burjuvazinin bir ideolojisidir. Burjuva milliyetçisidir. Burjuvazinin tüm ardıcılsızlıkları, sınırlılıkları ile yaralıdır. Ama emperyalizmle savaş içinde, ondan bağımsız bir ideoloji olarak doğan Kemalizm, komprador-ların, işbirlikçilerin, emperyalizmin gerici ideolojilerine, kozmopolitizme, ırkçılığa, barış düşmanı görüşlere kaynak gibi gösterilemez.

Cuntanın yüzündeki Kemalizm maskesi, onun emperyalizm yanlısı her adımında bir kez daha düşecektir.

MİLİTANLARDAN

Atılım'dan Militanlara

Proletaryanın sınıf kini legal savaş olanaklarının elinden alınmasına karşın yeni savaş yöntemlerinde biçimlenmeye başlıyor. Sınıf sendikaları örgütsel bağlarını sürdürüyorlar. Dayanışma pekişiyor. Varoşlardan, işliklerden kavga sesleri geliyor. Cuntanın ağır terörüne karşın, direnişler, iş yavaşlatmalar, yığın çıkışları önlenemiyor. En küçük bir istem için bile yürütülen örgütlü savaş, günümüz koşullarında cuntaya vurulan bir tokat olmaktadır.

Bugün çeşitli yerlerde, değişik biçimlerde, değişik istemlerle yükselen savaşlar, yarın cuntaya karşı devrimci savaşımın tek sel yatağında birleşecek. Burada Parti basınının üzerine önemli ajitasyon-propaganda-örgütleme görevi düşüyor. Komünistlerin, işçi militanlarının, basın-yayın görevlilerinin görevi Atılım'a her savaşı, işçi sınıfımızın, tüm halkımızın haksızlığa, teröre her baş kaldırışını bulundukları yerdeki her olayı bildirmektir. Kendi savaş deneyimlerinin savaşın tüm birliklerine, erlerine ulaşmasını sağlamaktır. Bugün bu görev hergünkünden daha yakıcı olmuştur.

Biz yürüdük, onlar gerilediler

Diyarbakır'da baskın üstüne baskın. jandarmalar, polisler kardeşimizi, babamızı, çocuklarımızı alıp alıp götürüyorlar. Baskının, zulmün haddi hesabı yok. Diyarbakır'da cuntanın güttüğü hedef, Kürt ulusunu ezmek, Kürt ulusunu yıldırmak. Kürdistan'da ardı arası kesilmeyen operasyonların da, baskınların da, manevraların da hedefi bu. Diyarbakır'da yeni cezaevi, 12 Eylül'den bu yana tutuklanan yakınlarımızla doldu taştı. 26 Eylül günü, 200 dolaylarında kadın, yakınlarımızla görüşmek için yeni cezaevine gittik. Ancak sıkıyönetimin buyruğu var: Görüşme yok. Bu kez direneceğiz dedik 200 kadın. Ve Merkez Komutanlığına doğru yürüyüşe geçtik. Yol boyunca «Çocuklarımızı görmek istiyoruz!», «Tutuklamalara son verilsin!» diye haykırdık. Daha demiryoluna gelmeden önümüz jandarmalarla kesildi. Dağılmamızı istediler. Ancak 200 kadın mıhlandık kaldık yerimizde. Hiçbirimiz kımıldamadı. Hepimiz büyük bir kararlılıkla, yakınlarımız olan, oğlumuz, babamız, kardeşimiz olan tutuklularla görüşmek istediğimizi söyledik. Bu kararlılık jandarmayı durdurdu. Durum sıkıyönetim komutanlığına bildirildi. Sonuçta, sıkıyönetim komutanı görüşme izni verdi.

Bu Diyarbakır'da ilk yığınsal direniştir. Birliğimiz, kararlılığımız, sıkıyönetimcileri, bize zulüm üstüne zulüm yapanları ürküttü. Cuntaya birlik içinde ve kararlı bir biçimde direnmenin ne denli güçlü bir silâh olduğu bir kez daha ortaya çıktı. Biz yürüdük, onlar geriledi! . . .

Kürdistan'dan bir komünist kadın

İki aylık bebelerimizi öldürüyorlar

Paşabahçe emekçi halkı bir bebeğin cenaze töreninde Amerikancı askeri yönetime karşı kinle yürüdü. El kadar bebeği, cuntanın görevlileri, babasının yerine rehin aldılar. Baba, işçi, baş temsilci. Cuntaya teslim olmadı. Sıkıyönetim görevlileri evde onu bulamayınca eşini ve çocuğunu rehin aldılar, götürdüler. Mahallemizin iki aylık bebeği, demir parmaklıkların gerisine atıldı. Bebeğimiz hasta olmuş, ishal olmuş. Ne su vermişler, ne ilaç. Nasıl da bize düşmanlar . . . Biz işçilere, emekçilere, bizim bebelerimize bile nasıl düşmanlar . . .

Öleceğini anlayınca koyvermişler anayla bebeği. Bebek ertesi gün öldü. Paşabahçe'de bütün anaların, işçi analarının, eşlerinin yüreği cuntaya karşı kinle doldu. Nasırlı ellerimizle göğsümüzü dövdük. Ama bir kat daha uyandık. Komünist Partimize bir kat daha inandık. Bir kat daha emek düşmanlarına karşı savaşmanın zorunluğunu anladık.

Bebeğimizin küçücük tabutunun ardında, Paşabahçe'li emekçi analar, kızlar, işçiler vardı. Çok işçi, yakın semtlerden koştu geldi. Cenaze töreni cuntaya karşı bir başkaldırıştı. Hepimizin yüreğinde zulme karşı isyan bayrağı yükseldi.

İşçiyiz, anayız. Açlığı biliriz, acıyı biliriz, özveriyi biliriz. Çoğumuz küçükten beri çalışmaktan, hem de ölesiye çalışmaktan başka bir şey bilmedi. Dostumuzu biliriz, düşmanımızı hemen sezeriz. İlericiler, yurtseverler, canlarımız, işçi önderleri içerde. Neden mi? Amerikalıların ülkemize zincir vurmalarına karşı çıktılar diye. Sömürüye, zulme karşı çıktılar diye. Neden Türkiye Komünist Partisi bu cuntaya Amerikancı dedi, neden tekellerin hizmetinde dedi? Tutuklanan onbinler, bağımsızlık, demokrasi savaşçılarıdır, sömürüye zulme dur diyenlerdir.

Şu iyi bilinsin ki, Paşabahçe emekçi halkına, iki aylık bebeğimizin ölümü çok şey öğretti. Cuntanın zindanlarında hastalanıp ölen bebeğimiz biz Paşabahçe emekçilerinin direnişinin sembolü olacaktır.

Komünist bir ana

Cunta – patron işbirliği

. . . Askersel cuntanın işbaşına gelir gelmez grevleri kırması işçi sınıfına karşı saldırının daha da yoğunlaşacağının ilk işaretiydi. Aylardır iş, ekmek, demokratik haklar için yiğitçe direnen işçiler cuntanın içyüzünü kavramada gecikmedi. Tekelci burjuvazi bayram ediyordu. Ardından tutuklamalar başladı, yüzlerce, binlerce işçi, işçi temsilcisi, baştemsilci fabrikalardan alınarak götürülmeye başlandı. Patronların her istemedikleri öncü işçiyi sıkıyönetime, cunta görevlilerine ihbar ettiğini ve tutuklattığını biliyorduk. Bizim fabrikamızda da öyle oldu. Grundig'de de patron işçi temsilcilerini işten attı. Bunun üzerine temsilci arkadaşlarımız sıkıyönetime başvurarak, işten atmaları yasaklayan kararı hatırlattılar. Sıkıyönetim görevlileri temsilci arkadaşlarımıza işe dönmelerini ve çalışmalarını söyledi. Arkadaşlarımız işe döndüler, ancak ertesi gün aynı sıkıyönetim görevlilerince tutuklandılar. Çünkü patron öyle istemişti. Onun emrindeki cunta da patronun isteğini yerine getirdi. Patronun, bu kez tankıyla topuyla askersel cuntayı arkasına aldığını bu olayla bir kez daha kavradık. Düşmanı iyi tanımak biz işçi sınıfına her zaman onlara karşı daha iyi savaşma yollarını öğretmiştir.

Bu arada, işçi arkadaşlarımızın çeşitli fabrikalarda direnişleriyle ilgili haberler alıyoruz. İstanbul Kartal'da bir motor fabrikasında, patronun işçi temsilcilerini ve baştemsilciyi işten atması üzerine arkadaşlarımız direniş yapmış. Baştemsilci ve temsilcilerini yeniden işe aldırmışlar. Telra fabrikasında eksik ikramiye ödenmesi üzerine yine arkadaşlarımızın bir gün çalışmadıkları haberi geldi. Maden-İş'e bağlı bir fabrikada kışlık ayakkabı yüzünden, bir diğerinde kazak yüzünden protestolar oldu. Yine Maden-İş'e bağlı bir fabrikada işten atılanlara bağış topladı diye işçi temsilcileri tutuklandı.

Fabrikadan fabrikaya aramızda olan bağlar, bugün daha sıkı, daha da yoldaşça. Birimize bir şey olsa hepimizin yüreği yanıyor, aramızda dayanışma pekişiyor, işçi ve halk düşmanı, Amerikancı cuntaya karşı savaş kararlılığımız ve bu yönde bilinçli adımlarımız fabrikadan fabrikaya, işçi mahallelerinden işçi mahallelerine yayılıyor.

Düşman işçi sınıfını ezdim diye sevinmesin. Türkiye işçi sınıfı, bugün artık tankla topla ayakta tutulabilen bu köhnemiş sömürü ve zulüm düzenini yıkacaktır. Başarılar da, yenilgiler de bizim savaş deneyimizdir. Yenmesini de öğreneceğiz, öğreniyoruz.

İstanbul Grundig'den bir işçi

PARTİ YAŞAMI

Kardeş YKP ile karşılaşma

Ekim ayı başında partimiz kardeş Yunanistan Komünist Partisi ile genel sekreterler düzeyinde bir karşılaşma yaptı. Görüşmede çıkarılan ortak açıklamada Türkiye'deki askersel devirme yerildi. Yunanistan'ı NATO'nun askersel örgütüne sokma çabalarına karşı çıkıldı, iki ülke arasındaki ve bölgedeki sorunlar üzerinde duruldu. Açıklamada askersel devirme üzerine şunlar belirtildi:

«... Türkiye Komünist Partisi ve Yunanistan Komünist Partisi, Türkiye'de parlamenter düzeni tüm izleriyle ortadan kaldıran, politik ve sendikal, demokratik hak ve özgürlükleri yok eden, insan haklarını ayaklar altına alan militaristlerin devirmesini kesinlikle yerer. Türkiye'deki açık askersel diktatörlük dolaysız olarak işçi sınıfına, emekçilere, ilerici ve anti-emperyalist güçlere, karşı yöneliktir. Türkiye'deki Amerikana cunta bütün bu güçlere karşı yığınsal tutuklamalara girişiyor, barbarca işkenceler uyguluyor.

Öte yandan bu devirmenin dayatılması, ABD emperyalizmi ve NATO'nun genel doğrultusunda yumuşama politikasından çatışma ve soğuk savaş politikasına doğru genel bir değişmeyle bağlıdır. Emperyalistler Türkiye'deki askersel rejimi, özellikle Türkiye-Yunanistan anlaşmazlığında ve Kıbrıs sorununda NATO'cu çözümlerin uygulanmasını kolaylaştırmak için kullanmayı amaçlıyorlar. Bu arada Yunan hükümetinin NATO'cu doğrultusundan yararlanıyorlar.

TKP Amerikancı cuntaya karşı tüm demokrasi ve bağımsızlık güçlerinin ortak direnişi ve savaş arkadaşlığını içeren politikası üstüne bilgi verdi ve Türkiye halkının direnişi üstüne ilk yüreklendirici mesajı iletti.

YKP, bugün daha da çetin koşullarda işbirlikçi tekelci burjuvaziye ve terör rejimine karşı, demokrasi, bağımsızlık ve toplumsal ilerleme için savaşımını sürdüren TKP'nin yiğit savaş erleriyle, Türkiye demokratları ve yurtseverleriyle savaşkan dayanışmasını duyurdu. Yunanistan işçi sınıfı ve tüm Yunan halkı «Halk, kendi cuntanı hatırla!», «Düşman tektir, emperyalizmdir!» belgileri altında Türkiye halkıyla geniş ve aktif bir dayanışma hareketi geliştiriyor.

Açıklama, Yunanistan'ın NATO'ya dönüşü ve Ege sorununu her iki ülke halkların çıkarları açısından, sınıfsal olarak ele alıyor:

«... Yunanistan'ın NATO'nun askersel örgütüne geri dönmesi, Yunanistan'daki yabancı üslerin statüsünün yenilen-

(Arkası 6. sayfada)

Komünist

Komünist parti üyesidir. Komünist partinin program, tüzük ve genelgelerine, politikasına sımsıkı bağlıdır. Parti üyesi komünist en girişken, en atılgan, her koşulda, her değişen durumda parti çizgisini doğrulukla uygulayabilen savaşçıdır.

Sıkıyönetim öncesi parti örgütlerinin, tabanda eylemleri, çalışma yöntem ve biçimleri başkaydı. Her taban örgütü, yuvar, her parti üyesi o dönemde çalışmalarını başka bir biçimde ayarlıyordu. Sıkıyönetim geldi, terör üsteledi çalışma biçim ve yöntemleri değişti. Bugün halkın tepesine askersel çıplak bir diktatora oturdu. Durum bambaşka oldu.

Parti üyelerinin, temel örgütlerin çalışmalarını yeni koşullara göre ayarlama sorunu güncel, dirimsel, yakıcı bir sorundur. Bugün, her zamankinden daha yakıcı biçimde parti çalışmalarının canevi, yüreği yığınlardır. Fabrikalardır. İşyerleridir. Ordudur. Her yerdir. Buralarda örgütlenmedir.

Sonra, arama-taramalarda, tutuklamalarda parti zincirinde kopmalar olabilir. Hem temel örgütler, hem her parti üyesi, böylesi bir durumda bir ana ilkeyi unutmamalıdırlar: *Nerede bir parti üyesi, bir komünist varsa TKP oradadır.* Bu tür durumlarda parti üyesinin, her komünistin kulağı, her zamankinden çok *TKP'nin Sesi*'nde olmalıdır.

Cunta, gelir gelmez, ilk ağızda DİSK'i, Maden-İş'i, sendikaları, dernekleri, öğretmen, gençlik, kadın örgütlerini kapattı. Bununla cunta, işbirlikçi burjuvazi Türkiye'de tüm ilerici güçleri kurutulmuş bir gölde, kumda kalmış balıklar gibi avlıyacağını hesaplıyor. Bunun olasılığı yoktur. Onlar Türkiye'de sınıf savaşı denizini kurutamazlar. Bu denizde boğulacaklar.

TKP bu denizde gemisini, Marksizm-Leninizm rotasında, elindeki bu savaş pusulasıyla yüzdürüyor, yüzdürecektir. Parti üyeleri-komünistler bunu böyle biliyorlar. Böyle savaşıyorlar.

«TKP'nin Sesi» Radyosu yayın saatlerini artırdı.
Hergün: Saat 7, 9, 11, 13, 17, 19'da 31 m, 95,85 kHz.
Hergün: Saat 21, 23, 01'de 49 m 6.200 kHz.
Pazar günleri: Bunlara ek olarak, saat 15,00 de 31 m 95,85 kHz.

Çelik Disiplin

Uluslararası durum, emperyalizmin gerilimi tırmandırma politikası, buna koşut olarak ülkemizin olağanüstü karmaşık koşulları partinin gerek uluslararası gerek ulusal görevlerini çok daha bileşikleştiriyor, bu görevlerinin birliğini sonuç belirleyici hale getiriyor. Cuntanın faşist biçimi yöntemlerle en ince manevraları birleştirebilen politikası, tüm bağlaşık güçlerdeki derin kaynaşma, yalpalama ve bölünmeler, *cuntaya* karşı geniş bir cephe oluşturma görevini çetinleştiriyor. Partimizin, proletaryanın önündeki aşılması gereken engeller şimdi daha da çoğaldı. Proletaryanın savaşta başarısı, her türlü keskin dönüşlere, geriye çekilmelere, ileriye doğru taktik çıkışlara, geçici uzlaşmalara, zikzaklara hazırlıklı olmamıza bağlıdır.

Cuntanın darbesi işçi sınıfının sıralarında elbette yaralar açtı; ama onun savaş gücünü sarsmadı. Şimdi yaraları onarmak ve hızla yeni koşullarda savaşı örgütlemek gerekiyor. Bu çetin savaş koşullarında savaşa en yetenekli güç, savaşabilecek diğer güçleri de çevresinde toparlayıp düşmanın canevine yöneltebilecek güç Komünist Partisi'dir. Bugün komünistlere düşen sorumluluk böylesi büyük.

Savaş yeteneği sorunu somuttur. TKP, gücünü ideolojik, politik, örgütsel birliğinden alıyor. Askersel diktatörlükle savaş parti üyelerinden, örgütlerinden bin kat daha disiplin ve kararlılık istiyor. En ufak bir sallantı, şaşkınlık bugün korkaklığa, provokasyona eş oluyor. Parti, savaşın kıran kırana bir vuruşması içinde bulunan bir ordu. Her parti örgütü bu ordunun bir birliği. Her yoldaş onun omuz omuza savaşan bir eri. Kafalar apaçık, berrak olmalı. Parti sıralarında hiç bir ikircime yer yok! Cuntaya karşı savaşımın ilk ayı, komünistlerin savaşkanlığını, disiplinli direngenliğini şimdiden kanıtladı.

Parti sekreterlerinin sorumluluğu büyük: Parti politikasını bütün açıklığı ile özümsemek, bu açıklıkta yoldaşlara iletmek, partinin birliğini güçlendirmek. Her soruna açık, kesin yanıt aramak, bulmak. Hiçbir yoldaşın kafasında yanıtsız kalmış, sığ yanıtlanmış sorun kalmamalı.

Yüce Lenin'in sözleriyle, *«sımsıkı kenetlenmiş, elele vermiş, sarp çetin bir yolda yürüyoruz. Dört yanımız düşman. Salvo ateşi altındayız».* Partimizin çelik disiplini ile, birliği ile, her bir yoldaşın şaşmaz kararlılığı, yürekliliği ile yeneceğiz düşmanı. Yurdunu, halkını seven herkesi, savaş yeteneği olan herkesi işçi sınıfı çevresinde toplamayı, cuntaya karşı savaşa sürmeyi başaracağız. Demokrasi üstün gelecek. İşçi sınıfı üstün gelecek.

Fiyatı 50 kuruş